* * *

შენს სიყმაწვილეს ახსოვს მხოლოდ ზუზუნი ქარის,
როგორ უგონოდ გაწამებდა ბედი, ვაიმე,
ახლა შენს სულში ყვავილისთვის მზე აღარ არის,
მზე აღარ არის და არ არის არარაიმე.
ცეცხლი გწყუროდა, რომ აგენთო ბნელი ნაპირი,
წმინდა ტაძრები, სიონები, სვეტიცხოვლები.
ახლა შენა გსურს არაფერი, ო, არაფერი,
მხოლოდ ზამთრების მწუხარებით შეიფოთლები.
არც ღმერთი, არც ცა არ სწყურია გაუგებარ სულს,
არც სიყვარული, არც ღიმილი, არც სიტკბოება.
შენ ვერაფერი დაგავიწყებს შხამიან წარსულს,
შენთვის მკურნალი იმედები არ იპოვება.
უმიზეზოდ ცივს, უმიზეზოდ შეურაცხყოფილს,
შენ არ გსურს ვინმეს გააგონო, ჩემო ციერო.
მხოლოდ დემონთა დავიწყება ეძებს სამყოფელს:
ყოველივესთვის იყოს იგი სამაგიერო.
1914